
Svítání nad savanou

Hana Hindráková

Mezinárodní letiště Jomo Kenyatta International Airport, Nairobi

Přestože se Noře klížily oči únavou, nedokázala usnout kvůli adrenalinu, který jí divoce proudivl tělem, a tupě zírala na hvězdičky na stropě letadla. Hodinu před plánovaným přistáním v Nairobi se v toaletní kabině nalíčila a převlékla se do čistého béžového trička, aby se tím nezdržovala na letišti. Neměla v ruce žádné nové informace k nairobskému teroristickému útoku, protože v Dubaji, kde byl původně plánovaný těsný přestup během jedné hodiny a který se kvůli zpoždění z Prahy změnil ve zběsilý úprk, se nestihla připojit na internet a cokoliv zjistit.

„Vážení cestující, právě jsme zahájili klesání k mezinárodnímu letišti Jomo Kenyatty v Nairobi. Zkontrolujte si, prosím, zda máte stolky i sedadla ve svislé poloze, a připevněte se,“ upozornila palubní průvodčí, patrně slovanského původu, do mikrofonu. Nora si zkontrolovala pás a pohlédla z okénka na smetanově bílé mraky připomínající srst bílého lva. Jak letadlo klesalo, obklopila ho bílá tma. Polkla, aby jí nezalehly uši. Vzápětí spatřila nekonečnou savanu tečkovanou drobnými akáciemi, kterou brzy vystřídaly rozlehlé plochy nairobských chudinských čtvrtí s plechovými střechami, od nichž se odráželo odpolední slunce a dodávalo jim postříbřený nádech. Létnání odjakživa milovala a pohled z oblohy na krajinu považovala za nejkrásnější. Kromě toho si při cestování oblíbila i miniaturní, pěkně naaranžované porce mnohdy exotického jídla.

Ve tři hodiny odpoledne místního času přistáli v Keni a ona se po dlouhé době nadechla teplého vzduchu vonícího po rovníkovém slunci a exotických dřevinách. Během několika hodin se ocitla v úplně jiném světě. Světlo,

slunce a teplo dodalo jejímu vyčerpanému tělu novou energii. Při vzpomínce na roky, které zde prožila, ji zachvátil smutek, neboť si uvědomila, co se nyní v Keni děje. Pohled na hodinky ji vrátil zpátky do reality. V Česku byly dvě hodiny, což znamenalo, že do večerního živého vstupu zbývalo pouhých pět hodin.

Zatímco se loučila s pohlednou čokoládovou letuškou v béžovém kostýmku a společně s Markem scházela schody vedle hučících leteckých motorů, pokusila se přes mobilní telefon připojit na místní bezdrátovou síť, aby si z e-mailové schránky stáhla novinářská víza, která jí snad poslalo Velvyslanectví České republiky v Keni.

„Máme to,“ vydechla úlevou, když nastupovali do autobusu přistaveného na letištní ploše. Klimatizace byla nastavená na tak nízkou teplotu, že se oklepala zimou, přestože si předtím oblékla i sáčko od kostýmku. Obrátila se k Markovi. „Kufry necháme na letišti?“

„To je na tobě.“

„Máme jenom pět hodin a v Nairobi bývají slušné zácpy. Nečekala bych tři čtvrtě hodiny, než vyjedou zavazadla na pásu. Ambasáda nám zařídila zrychlené odbavení, takže za patnáct minut už můžeme sedět v autě. Vydržíš bez osobních věcí?“

„Klidně tejdén,“ mávl rukou připomínající medvědí tlapu.

Autobus se rozjel směrem k podlouhlé prosklené letištní hale kolem flotily letadel místní společnosti Kenya Airways s červeno-zeleno-černým potiskem, symbolizujícím barvy keňské vlajky. V dále se třepotaly ve větru listy vysokých vousatých palem, za nimi se vinula nekonečná rovina s akáciemi a sluncem spálenou trávou. Nora začala pochybovat o rychlosti odbavení, protože s každou další minutou, kterou strávila na keňské půdě, si čím dál víc vzpomínala, jak pomalu v této zemi všechno fungovalo. Nebo spíš nefungovalo. Přestože původně odhadovala, že to zvládnou za patnáct minut, byla spokojená i s půl hodinou. Očima přelétla pojízdné pásy, zda se tam náhodou neobjevila jejich zavazadla, ale podle očekávání je nenašla. Byla si téměř jistá, že v Dubaji je nestihli přeložit do dalšího letadla.

V příletové hale čekaly desítky lidí. Nora kolem nich prolétla jako svěží vítr od Indického oceánu. Marek s brašňami se táhl v závěsu za ní a pořádně se zadýchal. S oplácanou postavou a velkým břichem vylézajícím zpod námořnicky modrého trika mu tak rychlý pohyb dělal potíže.

Zčervenal v obličejí a z vysokého bledého čela mu odletovaly kapky potu. V podpaží a na zádech měl mokré fleky, přestože použil antiperspirant. Dříve se tolik nepotil. Začalo to před dvěma lety, kdy prodělal několikaměsíční zánět průdušek.

Konečně ho zahlédla. „Kelvine!“ Kelvina znala už dlouho, a kdykoliv byla v Keni, věděla, že se na něj může spolehnout.

Mladík se zažloutlými zuby ji srdečně objal. „Noro, rád tě vidím. I kdybych byl radši, kdyby to bylo za jiných okolností.“

„Svobodo, to je Kelvin.“

„Kelvine, můj kameraman Marek,“ představila je vzájemně.

„Pomůžu ti.“ Kelvin jí vzal brašnu s počítačem a odvedl je ke kanárkově žlutému autu se zeleno-červeným logem *Wonderview Taxis*. Nora se posadila vedle Kelvina a Marek s brašnami s technikou na zadní sedadla, která neposkytovala příliš místa pro jeho dlouhé nohy.

Vytáhla si malý notebook. Než naběhl, zavolala do pražské zahraniční redakce. Potřebovala zjistit, co se během jejich cesty letadlem stalo nového a použít to u živého vstupu. „Jsem na místě, nabírfujzte mě.“

„K odpovědnosti se přihlásili islamisté ze somálských milicí aš-Šabáb.“

„Tak přece jen,“ zamumlala.

„Keňská speciální jednotka společně s armádou obléhají obchodní centrum, ale prozatím se nedostaly dovnitř.“

„Díky,“ ukončila hovor.

„Je to neštěstí, co se stalo ve Safarigate,“ řekl zachmuřeně Kelvin a v oválné tváři s vysokým čelem se mu mihl stín.

„To ano,“ přitakala.

„V rádiu říkali, že zaútočili s granáty a automatickými zbraněmi. Terořisté prý na začátku vytřídili muslimy a nechali je odejít. Další lidi drží jako rukojmí. Hlásili, že už je tam skoro čtyřicet mrtvých a přes sto zraněných.“

„Tak to je síla,“ ozval se Marek ze zadního sedadla.

Nora si vytáhla bloček a udělala si poznámky. Mračila se a z obličejí jí vyzařovala soustředěnost.

„Čekalo se to už dlouho, jenomže vláda nic neřešila,“ pokračoval dál a ona si všechno zapisovala. Když taxi zastavilo, zvedla oči a spatřila dlouhou zácpu na pětiproudé Mombasa highway. Řidiči desítek aut, dodávek *matatu*, autobusů a kamionů netrpělivě troubili a vzájemně po sobě pokřikovali, zatímco mezi dopravními prostředky kličkovali cyklisté a motorkáři.

Z mlhy výfukových plynů se vynořovali podomní prodejci grilované kukuřice, banánů, makadamových oříšků, novin, košíků, opracované cukrové třtiny či dokonce stojacích lamp a nabízeli své zboží lidem cestujícím v dodávkách *matatu*. Na krajnici z červené hlíny stálo několik lidí pozorujících zácpu, další kamsi pospíchali.

Cestu lemovaly žlutě kvetoucí kaktusy, krvavě červené ibišky i vysoké palmy a žakarandy. Minuli nákupní centrum Nakumatt a zůstali stát u zahrádkářství, které mělo u krajnice vyskládané ručně malované hliněné květináče s pestrobarevnými africkými motivy zobrazujícími Masaje hledící na západ slunce, dále akácie a divoká zvířata na úpatí Kilimandžára.

„Jéje,“ povzdechl si Marek.

„I tak to stíháme,“ uklidnila ho Nora. „Se zácpou jsem počítala.“

Mezitím si na internetu vyhledávala dostupné informace z agentur a zpravodajských serverů.

„Za chvíli sjedu a vezmu to okolo,“ navrhl Kelvin.

„Prima,“ přitakala Nora s očima přišpendlenýma k monitoru počítače.

Ozvala se melodická reggae píseň ve svahilštině. Kelvin přijal hovor, přiložil si velký telefon k odstátému uchu a dál řídil levou rukou. Vzápětí zajel ke kraji, prudce zabrzdil a vyskočil z auta. Nepřestával telefonovat.

„Ne, to ne! Jak se to mohlo stát? Jsi si jistá?“

K Noře a Markovi se nesl jeho rozčilený hlas plný obav.

„Co tam proboha dělala?“ vykřikl a rukou se chytl za hlavu. „*Sawa*, dobře, zůstanu tam, než se něco dozvím.“ Naskočil zpátky do auta a nastartoval. Rukama křečovitě svíral volant, jako by ho chtěl rozmačkat, a zorničky se mu rozšířily strachem. „Tam uvnitř je má žena s naší pětiletou dcerkou,“ zaúpěl, než se Nora stačila na cokoliv zeptat.

„Proboha,“ vyhrkla a účastně mu stiskla rameno.

Mlčky pokračovali dál.